

TOO SICK TO PRAY - Zoran ÄtiriÄt

Autor Ljuba
 Wednesday, 19 October 2011
 Poslednji put aÄ¼urirano Wednesday, 19 October 2011

Iz Ä•asopisa - PUTEVI KULTURE br. 17

Zoran ÄtiriÄt
 TOO SICK TO PRAY

BT: Ä«Brate, pa ovde se niÄjta nije promenilo.Ä»

DN: Ä«Pa... Nije.Ä»

BT: Ä«Pih! Ja renoviram stan, tebra sve ruÄjim, ludilo.Ä»

DN: Ä«Mhm...Ä»

BT: Ä«Napumpao sam ovu moju, kupio friÄ¼ider, sve... Dvoja vrata ko dvokrilni ormar.Ä»

DN: Ä«Samsung?Ä»

BT: Ä«Ma, ne! Whirlpool! AmeriÄki, naravno... Ajmo na ruÄak, ja te vodim.Ä»

DN: Ä«Ajde ako moramo. Mada, Äeka me ruÄak kod mamice. Kakav je takav je. Ja stalno jedem. RuÄam kolko mogu.Ä»

BT: Ä«Ajde, bre, moramo malo te ugojimo. VidiÄj kakav si.Ä»

DN: Ä«Dobro, samo da znaÄj imam oko 4 kila viÄje nego pre 6 meseci. Pantalone su uske... pederske su, pa valjda zato.Ä»

BT: Ä«Upadaj u kola, brate, sad ga menjam za Äjubarua... Ludilo, nov je, pogon na sve Äetiri. Nije toliko jak ko honda ali ja gotivim japance. Japanci su zakon! MeÄka njesra, nemci precenjeni. Srbi su seljoberi Äjto se loÄ¼e na ta govna. Japance voze Äjmekeri... UspeÄjni.Ä»

DN: Ä«SlaÄ¼em se. A Äjto nisi kupio novu hondu?Ä»

BT (malo poÄtuti i razgleda komandnu tablu ko da traÄ¼i dÄ¼uboks): Ä«Pa imam Äjubarua, tebra!Ä» (vozi Ä¼utom trakom zaobilazeÄti sve sa desne strake i u sebi misli ajd' Äik sad ovi smradovi SAJ-ovci da me zaustave ako smeju, pa da im pokaÄ¼em LEGITIMACIJU).

DN (ne govori niÄjta, diÄje ali priguÄjeno i drÄ¼i se uplaÄjeno za ruÄku od vrata auta).

BT: (sa smeÄkom koji otkriva da je zadovoljan utiskom koji njegova voÄ¼nja ostavlja na suvozaÄa i druga iz prve i druge mladosti): Ä«Vodim te u MAMA MIJU, tamo ti je zakon za talijansku hranu. Tamo uvek idem.Ä»

DN: Äjde, Äuveni BadÄ¼a da vidim de je sedeo.Ä»

BT ne komentariÄje spomenuto ime, veÄt uparkirava kola kao da helikopter spuÄjta na vrh KliniÄkog centra. NaÄin na koji izlazi iz svog automobila u potpunosti je identiÄan naÄinu na koji ulazi u vidno otmeni restoran.

BT: Ä«Ä ta ÄteÄj da jedeÄj?Ä»

DN: Ä«Ne znam, Äjta god misliÄj da je u redu, a poÄjto je ovde sve u redu onda joÄj viÄje ne znam. Ti kaÄ¼i, ti si ovde viÄje Talijan nego ovi kuvari i konobari Äjto pomalo glume goste, je l' da?Ä»

BT: Ä«Ma pusti boraniju i sitne komplekse. Nego, uzeÄteÄtemo dve pice. Ajde, naruÄi koju ÄteÄj pa da klopamo.Ä»

DN: Ä«Koju god ti naruÄiÄj pogodiÄteÄj mi ukus. Ja sam kao mali poÄeo sa smrznutim picama. Posle njih je sve iÄjlo lakÄje razumeÄj?Ä»

BT gleda ga skoro pa zamiÄljeno, ali ne klima glavom u znak razumevanja. Umesto toga dreserski pokretom ruke doziva konobara i izgovara dve odomaÄtene talijanske reÄi, i joÄj par uputstva u vezi rendanog kaÄkavalja, i kako odvojiti

pavlaku od keĀ•apa.

DN: Ā«Hvala, i jedno pivo, molim vasĀ»

BT: Ā«Pivo, naravno. Daj dva BadaĀ»

DN razmiĀlja na kojoj temperaturi ovde sluĀ¾e pivo. ZmiĀ•e, ili laringitiĀ•no ohladjeno? I da li i kod njih stanje ledenosti zavisi od prometa i visine cene skupih i diplomatski skupih marki piva?

BT: Ā«Ā ta ima kod tebe? KaĀ¾em ti, Ā•ekam dete, mala Hana ima da se zove ako bude Ā¾ensko..

DN: Ā«Pa dobro zvuĀ•i, ako si Jevrejin. Mada okej i ovako.Ā»

BT:Ā Ā«Kako mala sisata? KaraĀj je?Ā»

DN: Ā«Pa, daĀ»

BT: Ā«Straaaava...Ā»

DN: Ā«Mada postavlja pitanja samo neka i oĀ•te dete neko da joj pravi.Ā»

BT: Ā«Pa, da... Ā•Euj, ja sad radim za NATO... Putujem stalno, karijera, poso, ortak vozi jahtu, faca je prava, ludilo...

DN: Ā«Mhm...Ā»

BT: Ā«Ma da, dao mi da skijam na vodi, teĀjko u piĀ•ku materinu.

DN: Ā«TeĀjko.Ā»

BT: Ā«A jebi ga, moraĀj da se stisneĀj i Ājvrsto da uvatiĀj te ruĀ•ke. To nije lako.Ā»

DN: Ā«Mhm, nije...Ā»

BT: Ā«Brate, a idem stalno po nekim vilama po Evropi, tamo zasedamo i tako... Strava.Ā»

DN: Ā«Mhm... Strava...Ā»

BT: Ā«Ja gotivim NATO, to mi je nekako... Ono...Ā»

DN: Ā«Pa, da... NeĀ•teĀj valjda VarĀjavski ugovor?Ā»

BT: Ā«Ma ja sam ti oduvek bio za evroatlanske integracije i to su ljudi prepoznali u meni... To zalaganje...Ā»

DN: (nekako stidljivo klima glavom, trudeĀ•i se da ne skreĀ•te pogled) Ā«Pa, da...Ā»

BT: Ā«KaĀ•teĀj se Ā¾eniĀj, tebra?Ā»

DN (nakon malo duĀ¾eg snebivljivo-mrzovoljnog Ā•utanja): Ā«Eh-hehĀ».

BT: Ā«Deca! To ti je super! To ti je kao besmrtnost jer kad umreĀj genetika tvoja ostaje da Ā¾ivi. Mi Ājkorpije smo egocentrici, sujetni vrlo.Ā»

DN: Ā«Pa, da. Ima istine.Ā»

BT: Ā«Kakva je pica?Ā»

DN: Ā«Nije loĀja, samo ovo zagorelo dno je kancerogeni ugalj. Tako sam Ā•itao. (Upravo se seti da je odavno prestao da jede pice te da su Ā«Kod TomeĀ» kudikamo ukusnije, a i dno kao ni sir nisu zagoreli, ali se uzdrĀ¾a komentara kako ne bi druga uvredio).

BT: (mljackajuĀ•i u salvetu boje kajsije) Ā«Ma strava... Posle loĀjih stvari sve je okej. Ne moram mnogo da mislim o Ā¾enskoj gluposti i da joj mnogo Ājta objaĀnjam. To je druga priĀ•a, a i Ā•tale postajem u martu.Ā»

DN: Ā«OdliĀ•no, tome mnogi teĀ¾e. Stvarno. Bravo. I ja bih kad bih imao neku opciju.Ā»

BT: Â«M'da... Je li, a Âjta ima kod tebe, tebra?Â»

DN: Â«Kratko ili opÂjirno?Â»

BT: Â«Pa kratko, u guÂ¼vi sam a i moramo da palimo, brate...Â»

DN: (sleÂ¼uÂ¼i ramenima) Â«NiÂjta...Â»

BT: Â«Kako niÂjta?Â»

DN: (slegnuvÂj i ramenima malo naglaÂjenije kako bi lakÂje i tiÂje podrignuo) Â«Pa tako. Rekao si kratko?Â»

BT: Â«Pa da. I... niÂjta?Â»

DN: (trudeÂ¼i se da ne ispusti znaÂajniji uzdah) Â«NiÂjta.Â»

BT: (razmazuje neupotrebjenom plastificiranom ÂaÂkalicom po ostacima keÂapa, pomno posmatrajuÂ¼i kako poluosuÂjena oštvrca reaguju na njegovu istraÂ¼ivaÂku akciju) Â«Aha... Mhm... Pa da, samo ti nekako propuÂjtaÂj svoje Âjanse. Treba ih prepoznati a to nije uvek lako.Â»

DN: Â«Da, ali uz to i ne znam da traÂ¼im, pa i ne molim.Â»

BT: (odlaÂ¼e ÂaÂkalicu pokretom ruke kakav Âine kontroverzni bizismeni kada bacaju bakÂj i uz ivicu stola) Â«Da... Ima i toga... E, brate, ajde da platimo, pa palimo... (osvrÂ¼e se koliko da proveriti da li mu je rame dovoljno izdignuto)... Deje ovaj?Â»

DN: Â«Dolazi... To jest, doÂ¼i Â¼e... Oni uvek dodju po novÂane pare...Â»

BT: (kroz umorni, mudrijaÂki osmeh): Â«VidiÂj, ipak si neÂjto nauÂio.Â»

DN: (kezi se neusiljeno) Â«Eto, i meni doÂjlo...Â»

BT: (naboranog Âela isplaÂ¼uje konobara zguÂ¼vanim novÂanicama koje nehajno vadi iz prednjeg dÂ¼epa pantalona, nagla zbrajajuÂ¼i njihove nule kako bi prebacio nule na fiskalnom raÂunu. Kada obavi tu, za njega oÂigledno napornu radnju, ustaje i kreÂ¼e prema izlazu generalskim korakom) Â«B'te, ajd vidimo se... Desam parkirao?... A?Â»

DN: Â«Eno ga tamo. Ajd, vidimo se.Â»

BT: Â«M'da... Ha-ha... Haos! OÂ¼eÂj da te odbacim?Â»

DN: (u napadu nevine odsutnosti) Â«A? Ma ne, hvala. Ja tu Â¼ivim, jako blizu.Â»

BT: Â«Ako, ovo je dobar kraj...Â» Ajde, pa da se vidimo za helouin, da meÂ¼emo pituljice bundevare na glavu.Â»

DN: Â«Mhm...Â»

BT: Â«Â¼ao, tebra!Â»

DN: Â«Â¼ao i tebi.Â»

BT: Â«I ne zaboravi...Â»

DN: Â«A Âjta to da ne zaboravim?Â»

BT: Â«Krilca od slepog miÂja i dupe od buljine, pa Âorba od istih. Ne pada. Ostaj Âvrst, na mene.Â»

DN: Â«VaÂ¼i, ostaÂ¼u.Â»

Z o r a n Â Â Â i r i Â¼

Napomena autora:

"Ovo priÂu sam dao vaÂjem casopisu (PUTEVI KULTURE) BESPLATNO ne zato Âjto sam svestan uticaja svetske ekonomske krize na naÂju zemlju i na ovdaÂjnje (inaÂe skoro nepostojeÂ¼e) izdavaÂjstvo, veÂ¼ zato Âjto u KruÂjevcu Â¼ivi m veliki FB heroj, desperados i prijatelj - jedna i jedinstvena DuÂjica BradiÂ¼. Ovo je njoj posveÂ¼eno, uz duboki naklon." -

Zoran Ä†iriÄ†

BIOGRAFIJA - Sa zvaniÄ•nog sajta pisca